



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Novosada a soudců JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., a JUDr. Heleny Karetové ve věci žalobce: **[JMÉNO A PŘÍJMENÍ]** nar. xxx, bytem v xxx, xxx, zast. JUDr. Jaroslavem Brožem, advokátem se sídlem v Brně, Marie Steyskalové 767/62, proti žalované: **Česká televize**, IČO: 00027383, se sídlem v Praze 4, Na Hřebenech II 1132/4, o **ochranu osobnosti**, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. ledna 2016, č. j. 16 C 175/2014 – 127,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **p o t v r z u j e .**
- II. V rozsahu částky 2.500.000 Kč se rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. **z r u š u j e** a řízení se v tomto rozsahu **z a s t a v u j e .**
- III. V rozsahu částky 250.000 Kč se rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. **m ě n í** tak, že žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci tuto částku do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. V rozsahu částky 150.000 Kč se rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. **p o t v r z u j e .**
- V. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 52.245 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaroslava Brože, zástupce žalobce.
- VI. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit ČR – Obvodnímu soudu pro Prahu 4 soudní poplatek za odvolání ve výši 2.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

V řízení před soudem I. stupně se žalobce domáhal vůči žalované zaplacení částky 3.000.000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v souvislosti s odvysíláním pořadu „xxx“ z třídílné série „xxx“ (dále pouze „Pořad“), jehož je žalovaná producentem a který odvysílala. Žalobce je jednatelem a jediným společníkem obchodních společností Axxxl, s.r.o., a ExxxP, s.r.o., které obchodují s xxx xxx. Film je prezentován tak, že byl natočen podle skutečné události a jako ústřední kriminální subjekt zde vystupuje fiktivní společnost s názvem „Axxxl“. Společnost s názvem Axxxl, s.r.o., je zapsaná v obchodním rejstříku, je chráněna ochrannou známkou, pořadem byla vyvolána důvodná spojitost existující firmy s filmovými kriminálními aktéry. Svévolné užití chráněného názvu „Axxxl“, možná přičitatelnost zločinného jednání bezúhonným subjektům, kterými jsou žalobce a jím vlastněná a ovládaná společnost Axxxl, s.r.o., představují v úhrnu zásah jak do osobnostních práv žalobce, tak do reputace jeho společnosti. Žalobce má za to, že veřejnost si ho mohla spojovat s v pořadu negativně vykreslenou postavou „[Osoba 1]“ s tím, že by mohl být vnímán jako iniciátor nekalých obchodních praktik. Pořad byl vysílán celkem dvakrát na ČT1 v nejvíce exponovaném čase a ke dni 2. 3. 2014 měl pořad na internetových stránkách České televize 74.683 zhlédnutí a je nadále šířen. Obchodní firma a současně ochranná známka společnosti Axxxl, s.r.o., se objevila v pořadu 16x v opakovaných sekvencích v trvání 2-16 vteřin. Také byl zveřejněn reklamní poutač s označením „Axxxl“ a několik opakovaných záběrů na složku s citlivými materiály rovněž označenou výrazně „Axxxl“. Hodnotící úsudek divácké obce se z filmového jednatele „Axxxl“, [Osoba 1], nutně přenesl i na skutečného jednatele „Axxxl“ v reálném životě, tedy žalobce. Negativní dopad na žalobce v obchodní sféře je zřejmý zejména z reakcí obchodních partnerů žalobce – pana [Osoba 2], [Osoba 3] a [Osoba 4] a pana [Osoba 5], kterým musel vše vysvětlovat a uvádět věci na pravou míru. Na xxx výstavách jak v České republice, tak v zahraničí, byl žalobce nucen zákazníkům vysvětlovat, že nemá s předmětným filmem vůbec nic společného. Jelikož se jedná o pokračující delikt, neboť pořad je stále šířen, měl by se aplikovat režim zákona č. 89/2012 Sb. nový občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Mezi spornými stranami proběhlo jednání, konsenzu však dosaženo nebylo.

Žalovaná nejprve namítá, že Pořad již není šířen prostřednictvím internetu, když jej není možné zhlédnout v archivu na webu žalované. Ve filmu nejde o zakázky fiktivní firmy „Axxxl“, ani činnost jednatele firmy [Osoba 1], který je pouze vedlejší postavou. Vteřinové záběry na nápis „Axxxl“ na budově, deskách, či vizitce nelze považovat za prezentaci takovéto firmy. Podstatou filmového příběhu je poukázání na společenskou problematiku spočívající v kriminalitě, ke které dochází, a nejde o osobní příběh majitele firmy. Není pravda, že by proti společnostem a žalobci nebylo vedeno žádné řízení ze strany orgánů státu. Již v roce 2008 média zveřejnila informaci, že žalobce byl obžalován z trestného činu nedovoleného obchodu s xxx xxx, byť nakonec byl zproštěn obžaloby. Žalovaná potvrdila, že probíhá řízení u Městského soudu v Praze, pod sp. zn.: 59 Cm 21/2014, ve kterém se jedná o žalobě o ochranu názvu a pověsti právnické osoby Axxxl, s.r.o. a ExxxP, s.r.o. proti České televizi, v souvislosti s pořadem. Vznik práva na náhradu nemajetkové újmy by podle žalované měl být posuzován podle občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013, k tvrzenému zásahu do práv žalobce mělo dojít odvysíláním pořadu, nejedná se tedy o pokračující delikt. Žalovaná je názoru, že do práva žalobce na ochranu osobnosti nezasáhla, navíc částka 3.000.000 Kč je jako relutární satisfakce značně nadsazená a neadekvátní.

Soud I. stupně rozsudkem v záhlaví označeným určil, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 100.000 Kč (výrok I), v rozsahu částky 2.900.000 Kč žalobu zamítl (výrok II.) a uložil žalované nahradit žalobci náklady řízení v částce 72.131 Kč (výrok III.). Takto soud I. stupně rozhodl na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost poukazuje.

Rozsudek soudu I. stupně napadl včasným a přípustným odvoláním žalobce i žalovaná.

Žalobce považuje rozsudek soudu I. stupně za věcně správný, avšak přiznanou částku považuje za nedostatečnou. V satisfakci by mělo být přihlédnuto k tomu, že narušitel je veřejnoprávní televize, jež není dotována pouze státem, nýbrž má rovněž značné příjmy z reklam, tudíž úvaha soudu, že přiznaná satisfakce nemá mít zásadní dopad do majetkové sféry žalované, je nemístná. Ohledně zavinění žalované má za to, že je třeba na jednání žalované hledět jako na hrubou nedbalost, když odkazuje na úpravu tohoto institutu v trestním zákoníku. Ohledně intenzity zásahu poukazuje, že měl rozumné důvody k závěru, že pořad je nekalým útokem proti jeho podnikatelské činnosti s cílem jej zdiskreditovat, tyto obavy lze stěží rozptýlit jinak než přiznáním takové finanční satisfakce, která nebude celou záležitost marginalizovat. Žalobce je dodnes nucen snášet poznámky o obsahu pořadu, představa, že odvolatel přesvědčil všechny své zákazníky a partnery, že v pořadu šlo o pouhé nedopatření, je iluzorní. Poukaz na přiznanou satisfakci v řízení sp. zn. 59 Cm 21/2014 je předčasný, spor ještě není pravomocný, navíc přiznání interní omluvy a dovětek k prezentaci pořadu nejsou způsobilé odčinit nastalou újmu. Žalobce zároveň s odvolání vzal zpět žalobu v rozsahu 2.500.000 Kč, odvolává se tudíž toliko co do zamítnuté částky ve výši 400.000 Kč. Navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v jím napadeném rozsahu změnil tak, že žalobě vyhoví i v další částce 400.000 Kč.

Žalovaná ve svém odvolání předně namítá, že z rozsudku soudu I. stupně není jasné, z kterých ustanovení o. z. soud I. stupně dovodil, že jde o pokračující skutek, vznik práva na náhradu nemajetkové újmy by podle ní měl být posuzován podle zákona č. 40/1964 Sb. Žalobce jako fyzickou osobu nelze ztotožňovat s právnickou osobou Axxxl, s.r.o., jak to činí soud I. stupně, a dovozovat, že pokud žalovaná použila název „Axxxl“, zasáhla tím do osobnostních práv žalobce. Žalobce podle ní není ztotožnitelný s postavou [Osoba 1], což vyplývá rovněž z výslechu svědků a dalšího dokazování. Předmět podnikání reálné firmy Axxxl, s.r.o., a fiktivní společnosti „Axxxl“ není shodný, firma „Axxxl“ nyní (i v době vysílání pořadu) obchoduje s nexxx xxx, zatímco fiktivní „Axxxl“ obchodoval s xxx a xxx. Není nijak prokázáno, že by byla snížena či zpochybněna vážnost žalobce ve společnosti, včetně jeho profesní cti. Žalovaný namítá, že soud nevyslechl autora scénáře [Osoba 6] a spokojil se s čtením protokolu jeho výpovědi v jiné věci. Dále poukazuje, že žalobce uplatnil pouze nárok na relutární satisfakci a nikoli na omluvu. Upřesňuje, že ve sporu sp. zn. 59 Cm 21/2014 je žalovaná povinna se omluvit pouze společnosti Axxxl, s. r. o., nikoli i ExxxP, s. r. o. Stran náhrady nákladů řízení měl soud I. stupně rozhodnout dle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba zamítá a žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení, případně aby rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení.

V rozsahu, v němž byla žaloba vzata zpět, byl postupem dle ust. § 222a odst. 1 o. s. ř. napadený rozsudek zrušen a řízení zastaveno (výrok II. tohoto rozsudku). Proti zpětvzetí žaloby neměla žalovaná námitky.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je zčásti důvodné a odvolání žalované nedůvodné.

Otázka, kterou normu (zda zák. č. 40/1964 Sb. – obč. zák., nebo zák. 89/2012 Sb. – o. z.) je třeba v projednávané věci aplikovat, je otázkou spíše teoretického významu, neboť pro věc relevantní ustanovení vztahující se k ochraně osobnosti a k poskytnutí zabezpečení jsou prakticky totožná. Přesto odvolací soud zaujímá ten závěr, že pro posouzení zveřejnění Pořadu prostřednictvím televizního vysílání v r. 2012 a 2013 se použije zák. č. 40/1964 Sb., a pro posouzení zveřejnění Pořadu na internetových stránkách žalované se za období do 31. 12. 2013 použije zák. č. 40/1964 Sb. a pro období od 1. 1. 2014 zák. č. 89/2012 Sb.

Platí pro obě normy stejně, že je chráněna osobnost fyzické osoby/člověka, zejm. život a důstojnost, zdraví, čest, vážnost, soukromí apod. (§ 11 obč. zák., § 81 odst. 1, 2 o. z. Stejně tak platí, že fyzická osoba/člověk má pro případ neoprávněného zásahu do osobnosti právo na zadostiučinění, přičemž toto se poskytne v peněžité formě, pokud nebude postačující zadostiučinění morální (omluva). Výše peněžitého zadostiučinění bude určena s přihlédnutím k závažnosti újmy a k veškerým okolnostem věci (§ 13 obč. zák., § 2951 odst. 2, § 2957 o. z.).

V projednávané věci správně uzavřel soud I. stupně, že je třeba poskytnout žalobci odškodnění za újmu způsobenou opakovaným zveřejněním Pořadu prostřednictvím televizního vysílání a na internetu. V tomto ohledu (stran samotného základu nároku na peněžité zadostiučinění) je možno odkázat na správné odůvodnění napadeného rozsudku. Soud I. stupně ovšem již nesprávně stanovil výši peněžitého zadostiučinění, neboť nedostatečně zohlednil veškeré okolnosti věci (včetně těch, k nimž došlo po neoprávněném zásahu) tak, aby vedle funkce satisfakční byla též naplněna funkce preventivní resp. preventivně sankční poskytovaného peněžitého zadostiučinění (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, 30 Cdo 2290/2007, 30 Cdo 1651/2004, náleží Ústavního soudu I. ÚS 1586/09). Peněžité zadostiučinění přiznané soudem I. stupně v částce 100.000 Kč okolnostem věci a zásadě proporcionality coby jednoho ze základních principů právního státu (III. ÚS 350/03) neodpovídá.

V zájmu stanovení adekvátního, spravedlivého zadostiučinění, provedl odvolací soud k důkazu výslech žalobce. Jeho výpověď pokládá odvolací soud za věrohodnou, odpovídající zjištěním učiněným již soudem I. stupně. Žalobce vypovídal přesvědčivě, odvolací soud nezaznamenal ve výpovědi logické rozpory, a ostatně ani žalovaná po provedení tohoto důkazu nenamítala nepravdivost žalobcovy výpovědi. Za podstatná zjištění pokládá odvolací soud, že po odvysílání Pořadu (v repríze) se na žalobce obracelo mnoho přátel, kolegů, kteří jej na Pořad upozornili, dotazovali se, co je na obsahu Pořadu pravdy, těmto otázkám a posměškům (žalobce byl na veřejnosti označován za pana „[Osoba 1]“) čelil žalobce v prostředí podnikatelů zabývajících se armádními či policejními zakázkami (na různých veletrzích), o žalobcově bezúhonnosti pochybovali též jeho nejbližší (xxx xxx). Spolupracovníci či obchodní partneři poukazovali na to, že Pořad odvysílala Česká televize (a nikoli nějaký bulvár) a že autorem scénáře byl novinář [Osoba 6], což mělo být zárukou pravdivosti. Společnost žalobce obchoduje s xxx xxx, konkrétně s xxx xxx. Žalobce byl v minulosti nedůvodně stíhán, byl zproštěn obžaloby, souviselo to s jeho podnikáním, žalobce to pokládal za akci, která jej měla znemožnit v době, kdy usiloval o významnou xxx zakázku. Po odvysílání pořadu byly žalobcovy podnikatelské aktivity ztíženy, musel vše opakovaně vysvětlovat obchodním partnerům, ovšem žádné smluvní vztahy nebyly zrušeny.

Při stanovení výše peněžitého zadostiučinění odvolací soud vyšel vedle nyní uvedených zjištění z následujících skutečností zmíněných též již soudem I. stupně:

1) V Pořadu – detektivním filmu vystupovala jedna z hlavních postav jménem [Osoba 1] coby „majitel“ společnosti Axxxxl sídlící v xxx a obchodující s xxx (konkrétně s xxx). Významnou postavou je též xxx [Osoba 1], která se společně s přáteli věnuje vydírání různých osob pro zábavu a pro zisk. [Osoba 1] a jeho firma jsou xxx xxx V pořadu [Osoba 1] vystupuje jednoznačně jako negativní postava korumpujícího podnikatele těžícího ze zákeřné a tragicky končící trestné činnosti xxx xxx.

2) Paralela mezi žalobcem a filmovou postavou [Osoba 1] nemůže být náhodná, nahodilá (a ostatně žalovaná to ani netvrdila, neuváděla nic konkrétního k tomu, že nejde o úmyslné propojení osoby žalobce s filmovou postavou). Jediným jednatelem a společníkem skutečně existující jediné společnosti s firmou Axxxxl sídlící v xxx a xxx xxx je žalobce s příjmením [Osoba 1] (přičemž již příjmení je ze stejného rodu, tj. vlastností člověka – [Jméno a Příjmení], xxx atd.) je též majitelem v xxx působící společnosti Axxxxl, děj se odehrává v xxx a tato společnost též obchoduje s xxx xxx. K tomu se přimyká též ta skutečnost, že v původním scénáři nebyla použita ani obchodní firma Axxxxl a ani se nejednalo o společnost xxx xxx, což vypověděl svědek [Osoba 6] – scénárista. Tedy někdo musel v průběhu natáčení úmyslně změnit původní scénář a přejmenovat původní použitou firmu na firmu Axxxxl a změnit též předmět její činnosti. Firma Axxxxl v psaném i mluveném projevu se v Pořadu vyskytla tolikrát (téměř dvacetkrát), že si jí vskutku nešlo nevšimnout.

3) Pořad produkovala a zveřejnila žalovaná, tj. veřejnoprávní, nekomerční televize. V titulcích Pořadu je uvedeno, že byl natočen podle skutečných událostí. Scénáristou pořadu je známý investigativní novinář, spisovatel a televizní reportér. To vše ostatně bylo žalobci předhazováno okolím jako argument pro věrohodnost Pořadu.

4) Pořad byl zveřejněn v hlavním vysílacím čase v neděli jednou v roce xxx a jednou v roce xxx. Takto pořad shlédlo celkem téměř 2 mil. diváků. Dále byl pořad po dobu několika let zpřístupněn na internetových stránkách žalované, kde jej zhlédlo přes 70.000 diváků. Tedy dosah pořadu vůči obyvatelům ČR je enormní, mnohem větší, než dosah např. bulvárních deníků (jejichž čtenost dosahuje podle zkušenosti odvolacího soudu max. řádu set tisíc osob).

5) Žalovaná sama dobrovolně neposkytla žalobci vůbec žádnou satisfakci, nezveřejnila omluvu, nezveřejnila vysvětlení, že se Pořad osoby žalobce netýká, že s ním nemá nic společného. Žalovaná se tedy po neoprávněném zásahu do osobnosti žalobce jakkoli nepokusila o zmírnění následků zásahu, byť jí v tom nic nebránilo a byť si již od začátku musela být vědoma, že k neoprávněnému zásahu došlo (nebyly zde žádné výrazně sporné skutkové okolnosti, neoprávněný zásah ve svém základu je evidentní).

6) Dehonostující tvrzení resp. popisy událostí, které bylo možno spojit s osobou žalobce, nejsou ve vztahu k žalobci pravdivé (pravdivost ostatně ani žalovaná netvrdila).

7) Žalobce se v projednávané věci nedomáhal omluvy, která by ovšem mohla vhodně doplnit peněžité zadostiučinění a odstranit následky, na něž si jinak žalobce stěžuje (nutnost vysvětlovat, že s Pořadem nemá nic společného, ztížení podnikání atd.).

Na základě nyní zdůrazněných podstatných okolností věci tak má odvolací soud za přiměřené zadostiučinění poskytnutí peněžitého zadostiučinění v celkové částce 350.000 Kč.

Zcela nepřipadný je odvolací argument žalované, že Pořad je uměleckým dílem odtrženým od reality, z čehož snad žalovaná dovozuje nezpůsobilost neoprávněně zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Odvolací soud upozorňuje na ust. § 12 odst. 3 věta druhá obč. zák. a ust. § 90 o. z. a konstatuje, že samozřejmě též tzv. uměleckým dílem může být neoprávněně zasaženo do osobnostních práv člověka, jak se to stalo též v projednávané věci. Kombinace okolností provázejících Pořad (zejm. množství totožných příznaků žalobce a postavy [Osoba 1] spolu se sdělením, že v Pořad odpovídá skutečným událostem) jednoznačně nasvědčuje neoprávněnosti jednání žalované a objektivní způsobilosti zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Dlužno pak dodat, že absolutní absence náhledu žalované na předmětné neoprávněné jednání a nepřipuštění si, že by tímto jednáním žalovaná mohla žalobci jakkoli ublížit, jsou okolnosti, které též měl odvolací soud na paměti při stanovení výše peněžitého zadostiučinění, a to právě při respektu naplnění mj. též preventivní funkce tohoto zadostiučinění. Námitka, že žalobcova společnost Axxxl neobchoduje s xxx xxx, je lichá. Pro věc je nepodstatné, že smyšlená společnost Axxxl v Pořadu obchoduje s Pxxx a žalobce obchoduje s xxx xxx. Irelevantní pak je rovněž to, že žalobce byl v minulosti trestně stíhán (pro nedovolený obchod s xxx xxx), neboť byl obžaloby zproštěn. Námitka žalované, že nebyl svědek [Osoba 6] vyslechnut, je též nedůvodná, neboť žalovaná ani netvrdila žádné významné skutkové okolnosti, které by měly být výsledkem tohoto svědka prokázány. Konečně pak odvolací soud neakceptuje ani tu pozici žalované, že diváci se nemohli domnívat, že v osobě [Osoba 1] je ztvárněn žalobce, neboť žalobce nezastřelil xxx, není ve vězení atd. To samozřejmě obchodní partneři, rodinní příslušníci, širší okolí žalobce věděli, ovšem to zároveň nemůže zabránit spekulacím o tom, co vše je v Pořadu pravdivé, zda xxx např. se zločineckých aktivit účastnila, zda z toho žalobce profitoval, zda se žalobce účastnil korupce při prodeji xxx materiálu apod. Vyústění filmu, k němuž evidentně v reálném životě nedošlo, nemůže samo o sobě vyloučit neoprávněnost zásahu do osobnostních práv či způsobilost osobnostní práva poškodit.

Ve světle všeho uvedeného odvolací soud potvrdil jako věcně správný výrok I. napadeného rozsudku (§ 219 o. s. ř.), dále potvrdil jako věcně správný výrok II. napadeného rozsudku v rozsahu částky 150.000 Kč a změnil pak tento výrok v rozsahu částky 250.000 Kč, jejíž zaplacení uložil žalované (§ 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř.).

Odvolací soud rozhodl v souladu s ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů tak, že žalobci náleží dle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. plná náhrada nákladů řízení, když žalobní návrh byl co do základu zcela opodstatněn výše plnění závisela na úvaze soudu. V průběhu řízení před soudem I. stupně právní zástupce žalobce vykonal 6 úkonů právní služby – převzetí zastoupení, sepsal žalobního návrhu, duplika (č.l. 43) a účast na třech jednáních soudu (19. 3. 2015, 25. 6. 2015 a 12. 1. 2016), v rámci odvolacího řízení podal odvolání a účastnil se jednání před odvolacím soudem, celkem tedy vykonal 8 úkonů právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., za které mu náleží dle ust. § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. a) odměna v sazbě 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 24.800 Kč. Dalším účelným nákladem žalobce jsou hotové výdaje advokáta nahrazované dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. po 300 Kč za úkon, tj. 2.400 Kč, DPH 21% z 27.200 Kč, tj. 5.712 Kč, a náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas (č.l. 121) 13.333 Kč. Na soudním poplatku za žalobu žalobce účelně vynaložil 3.500 Kč (vzhledem k částce, v níž byl celkově úspěšný) a za odvolání 2.500 Kč (vzhledem k částce, v níž byl úspěšný v odvolacím řízení). Celkem tedy náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 52.245 Kč.

Za odvolání pak žalobce zaplatil celkem soudní poplatek 5.000 Kč (č.l. 149), avšak tento byl soudem I. stupně vybrán nesprávně, když žalobce se odvolával pouze do částky

400.000 Kč, soudní poplatek měl tudíž dle položky 22 bod 2 ve spojení s položkou 3 písm. b) sazebníku poplatků zákona č. 549/1991 Sb. činit 4.000 Kč. Na soudu I. stupně je, aby vrátil žalobci přeplatek na soudním poplatku z odvolání, který činí 1.000 Kč.

Od žalované pak soud I. stupně soudní poplatek za odvolání nevybral vůbec, a proto odvolací soud uložil žalované splnění poplatkové povinnosti tímto rozsudkem, a to na účet soudu I. stupně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 26. května 2016

JUDr. Tomáš Novosad, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: K. L.